

Res je duševno življenje odvisno od telesnega stanja. Znan je rimski pregovor: Anima sana in corpore sano. Tako je hotel Bog, ki nam je pripravil v onostranskem življenju popolno prostost in neodvisnost od vsega časnega in minljivega. Ali bo ta neodvisnost v večnosti v našo srečo ali nesrečo, nas zadosti jasno uči sv. vera.

Dasiravno je notranje življenje zavisto od zunanjega, je vendar velika razlika med obema. Telesno življenje se konča ob naši smrti in se prebudi še le ob sodnjem dnevu našega vstajenja. Duša pa bo živela neprenehoma, kakor živi sedaj.

Je pa še druga razlika, ki je bolj modroslovnega značaja. Znano je, da s časom telesne moči opešajo in včasih popolnoma odpovedò. Z dušo je drugače. V starosti in telesni onemoglosti se zmanjšajo tudi dušne zmožnosti. To pa zato, ker je delovanje duše, kot oživljajoče sile človeškega telesa, odvisno od telesnih udov, predvsem od možgan. Duša kot duh ne more biti nikdar bolna in ne more izgubiti nobene svoje sile.

Učeni bogoslovec Fr. Schleiermacher pravi: »Duša ima neizčrpljivo moč, ki nikdar ne oslabi in ne opeša, ki svoje sile po delovanju ne obrabi, ki ne izgubi ničesar, ako deluje, in je po svojem delovanju še čistejša, bogatejša in močnejša tako, da se njeno notranje življenje, njene velike in svete misli tudi tedaj ne zmanjšajo, ko oslabijo čustva in izgine spomin.«

Duša je torej, kar povišuje človeka. In naj se še tako trudijo nasprotniki pravega pojmovanja o človeku, ostane njihov trud brez obresti. Če se moti eden, se ne motijo vsi. Človek ve in je prepričan o svoji vzvišenosti, on čuti, da je rojen za kaj višjega, ne samo za to življenje.

Lepo je izrazil to resnico pesnik Medved v pesmi »Ded«:

»Pijan od blažene omame
iz slutenj zida zlati vek
in vzdihom tvojim ne verjame,
da sreča tu je — prazen jek.«

Nedin Sterad.

Sedmica. Sedmica je bila pri Babiloncih in Izraelcih sveto število in je pomenjala veliko obsežnost ali popolnost.

Istotako pri naših narodnih pesmih ne smemo vzeti številke »tri« doslovno, ampak v pomenu množine, za katere natanko določitev ni bilo narodnemu pesniku mnogo mar, n. pr.:

»Čez tri gore, čez tri dole,
čez tri zelene travnike —«

Pri Babiloncih je sedmica svetovno število in zaznamuje vesoljstvo. Mesta: Babel, Uruk, Kiš etc. se imenujejo sedmera, pa ne radi sedmerih zidov, ampak, ker so bila svetovna mesta. Znani babilonski stolp Birs Nímrud, s polnim imenom E-ur-imin-an-ki pomenja: »Hiša sedmerih nosivcev (lastnikov, vladarjev) neba in zemlje.« Ti vladarji pa niso sedmeri planeti, kakor se je navadno mislilo, marveč vsi bogovi. Sedmico, kot vse obsegajoče število, so Babilonci razširili na vsakovrstne razmere. Stopnjevanje je pri njih sedmero. Ninib, bog boja, ima kačo sè sedmerimi glavami in junak Chumbaba ima sedmero oklepov. Vrhunec češčenja je, ako pade človek sedemkrat na svoj obraz. Največji greh je sedmeri in zahteva sedemkratno odpustčenje. Na to število nalletimo pri različnih čarovnijah in navadah.

Še bolj razvita je bila uporaba sedmice pri Hebrejcih. Preveč bi bilo, ko bi naštevali vse zglede. Navedem naj le nekatere: V sv. pismu stare zaveze se govori na mnogih krajih o sedmeri daritvi, o sedmerih oltarjih, o sedmerih bikih, o sedmerih kostrunih i. t. d. Samson je imel sedem kodrov in je bil zvezan sè sedmerimi vrvmi i. t. d. Hebrejci imajo za prisegati glagol nišba' = »se osedmeriti«, kar pomenja vse nebesne moči poklicati za pričo.

D. Otilijev.

A limine. Pred tedni se je peljal po Južni železnici mlad redovnik. Med vožnjo se je razgovarjalo par »modernih« bistroumnežev in razpravljalo — seveda po svoje — o redovnem življenju. Eden od njih je rekel: »Redovnike je treba a limine pognati.« Po kratkem času je vprašal najbližji potujočega redovnika, kaj se pravi: a limine. Redovnik »in primo limine vitae« je prijazno odgovoril: »Kakor se vzame. V tem slučaju pomeni »brlog hudobnežev«, kakor pravi Vergilij.«

M. St.

